

ница, трѣбва да се намира подъ опеката на самия цезарь и сената, заповѣдва ти да ми я прѣдадешъ.

Авелъ бѣше доста калѣнъ войникъ и мѣжественъ човѣкъ, за да си позволи да отговори на заповѣдта съ молби и безполезни луми. При все това, на лицето му внезапно се набра бръчката на гневътъ и огорчението. Прѣдъ така настрѣхнѣлитѣ коси на Авела треперяхъ нѣкога британскитѣ легиони и дори сега на лицето на Гаста се отрази исплашване. Но прѣдъ заповѣдта на цезаря Плавций се почувствува обезоруженъ. Той нѣколко врѣме гледа знака на центуриона; послѣ, като вдигнѣ прочитѣ си къмъ него, той каза спокойно:

— Почакай, Гаста, въ атриума, до като ти прѣдадѣтъ заложницата.

Като произнесе тия думи, той се отдалечи въ другия край на къщата, називаемъ *екъ*, дѣто Помпония Грецина, Лигия и малкия Авелъ го очаквахъ съ страхъ.

— Никого не заплашва ни смъртъ, ни заточение въ далечни мѣста, — съобщи той, — но, при все това, цезаровия пратеникъ се явява прѣдвѣстникъ на нещастие. Работата се касае за тебе, Лигия.

— Лигия? извика съ недоумение Помпония.

— Да! потвърди Авелъ.

Като се обърнѣ къмъ дѣвойката, той започнѣ да ѝ говори:

— Лигия, ти си възпитана въ нашата къща, като родно чедо; ние и двамата съ Помпония те обичаме, като дъщеря. Ти знаешъ, обаче, че не си ни дъщеря. Ти си заложница, дадена отъ твой народъ на Римъ, и опеката надъ тебе принадлежи на цезаря. И ето, цезарь те зима отъ нашата къща.

Плавций говорѣше спокойно, но съ страненъ, измѣненъ гласъ. Лигия го слушаше, като мигаше съ клепатитѣ и като че ли не разбираше за какво се касае. Странитѣ на Помпония поблѣднѣхъ, отъ вратитѣ, които водѣтъ изъ коридора въ ека, отново започнѣхъ да се показватъ исплашенитѣ лица на робинитѣ.

— Волята на цезаря трѣбва да се изпълни, — каза Авелъ.

— О, Авеле! — извика Помпония, като прѣгърнѣ младата дѣвойка, като че искаше да ѝ защити, — по-добръ би било тя да умрѣше.

Лигия, притиснѣта до гърдитѣ ѝ, повгарѣше: „мамо! мамо!“, като не намираше въ риданието си други думи.